

העיר

192
עמודים

פיתויים מפריז

NAF NAF

קניון איילון

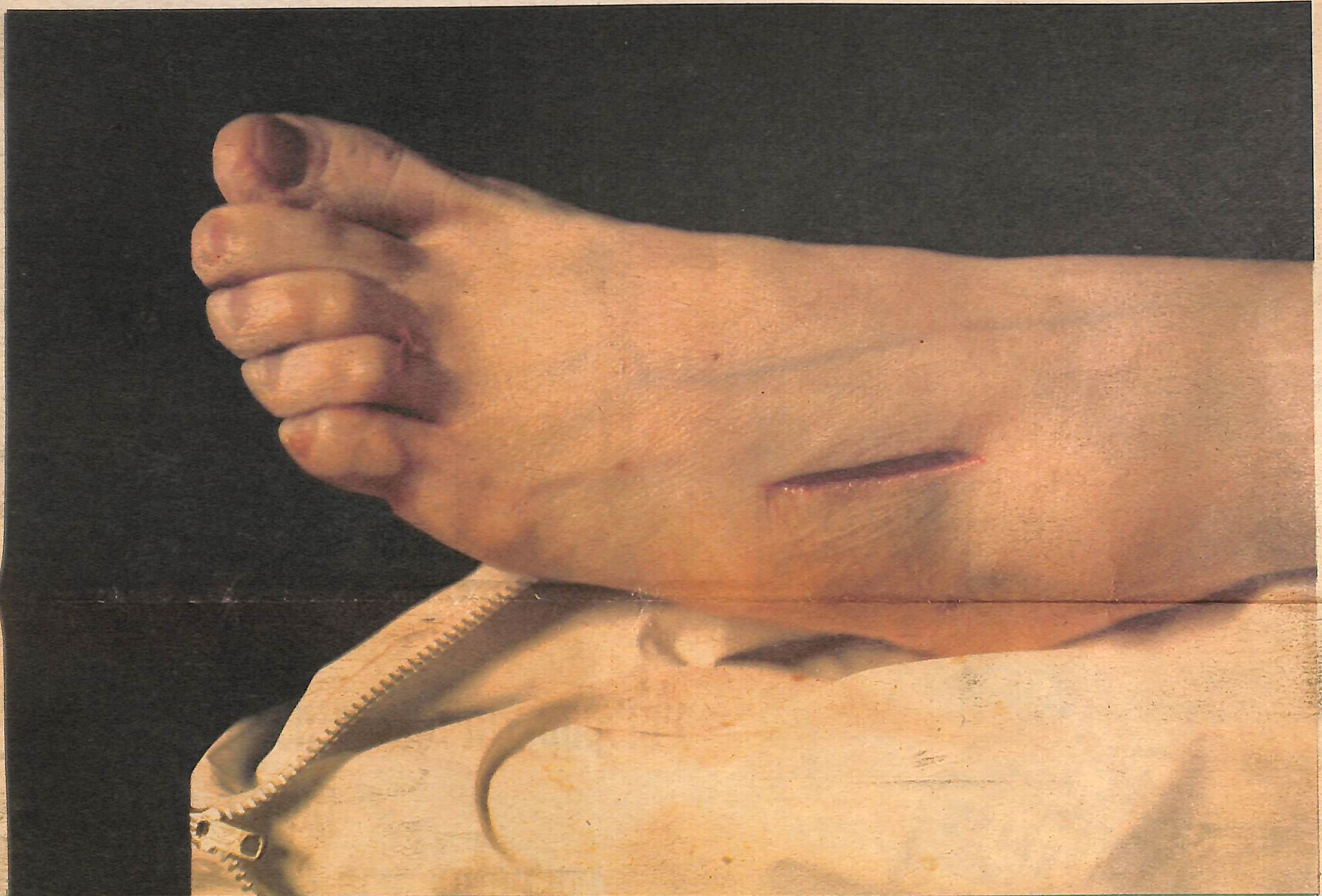
דיזנגוף סנטר

לבנים ובגדי גוף מדליקים לצעירות

להשיג גם בחנויות הלבשה תחתונה נבחרות

03-5281638

גיליון 652, יום שישי, ד' בניסן תשנ"ג, 26.3.93, המחיר 1.40 ש'. חינם לקוראי חדשות

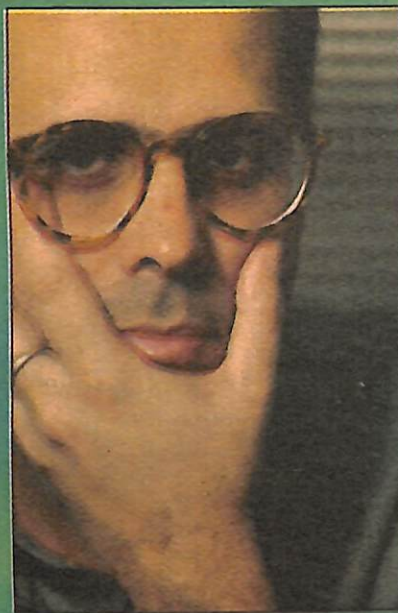

למה אסור לרדת מצרימה בנסח
(ולמה ממשלת ישראל לא
מזהירה את הציבור)
עמיר מרגלית, עמ' 42

ראיון עם להקת רדיו הד
לקראת הופעות בארץ עמ' 110

רוני ניניו:
הורי היו
נהגים
מהמחזה
שלי
על
מותם
עמ' 54

אמונת בחדר המתים
שוקינג ארט
צבי אלחייני, עמ' 88

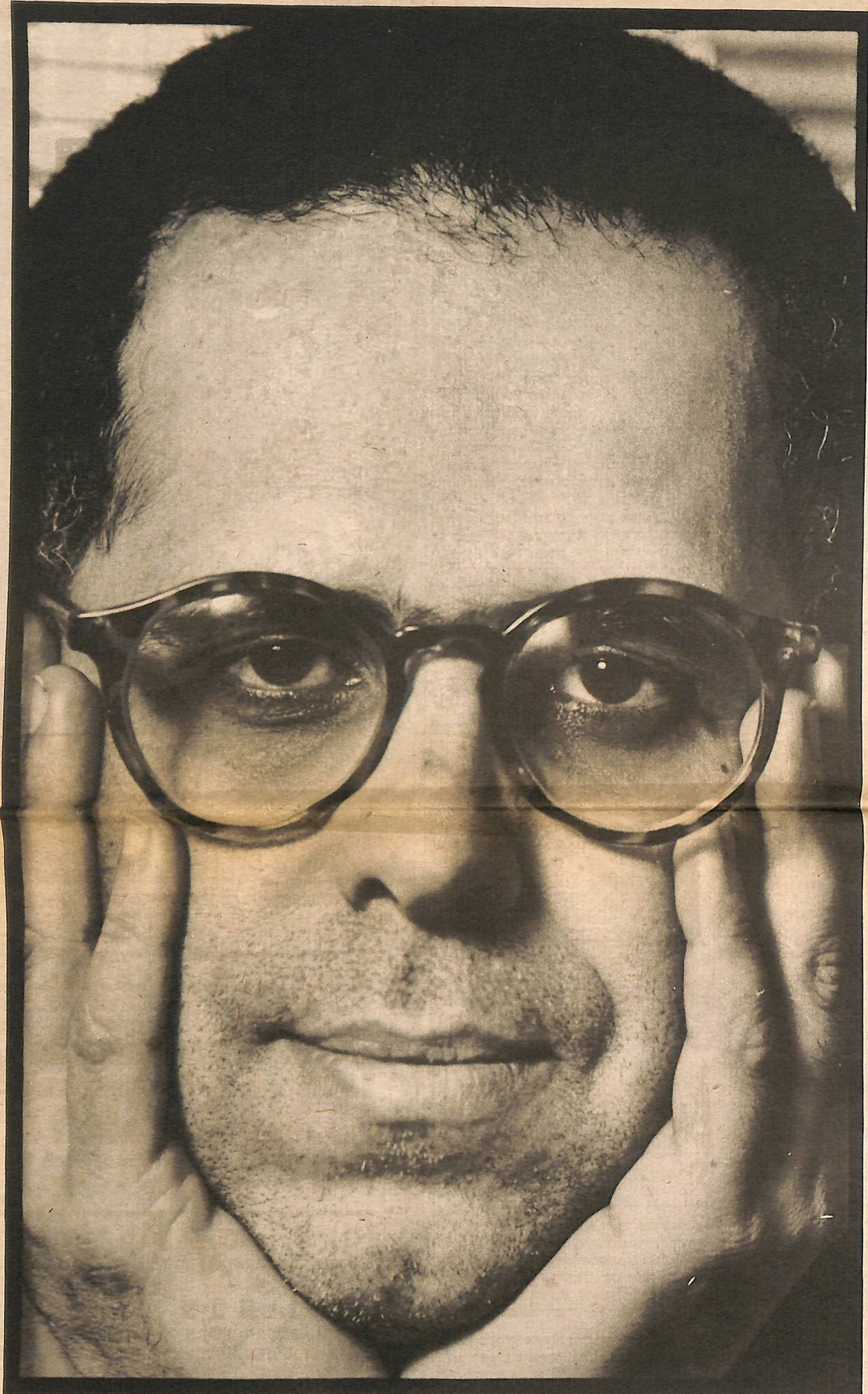
לגיליון
מצורף
מוסף
לאביב

ב ל ע ד י ל ס ו ר א י ר ש ח ש ו ס ו

המספר שבדאש עמוד זה יכול לזכות אותך
במכונת ניסאן סאן חדשה ח'נס!
פרטים במודעה שבע'תון זה

מהפכניסאן

צילום: חן סיקא

זה לא על אחותי, זה עלי. היה פלוס מסוים בילדה קטנה. ניניו

לי לדבור על זה דרבה

מי צריך משקפיים?

זה הזמן להפטר מהמשקפיים ולעבור לעדשות-מגע: עוברים לראיה מושלמת, בלי הגבלות ובלי מסגרות. עוברים למראה צעיר המאפשר ליהנות מכל הפעילויות - טיולים, ריקודים וספורט. עוברים לעדשות מגע!

עדשות-מגע - רק ברשת "אישונית"

כי רק רשת "אישונית", בעלת ניסיון של 25 שנה בעדשות-מגע, יכולה לבחור מתוך עשרות סוגי עדשות את הזוג המתאים לך ביותר.

10 תשלומים ללא ריבית והצמדה

באמצעות כרטיסי האשראי

קח את עדשות המגע לניסיון חינם!
נסה את עדשות המגע במשך חודש ימים. במידה ותרצה להחזירן תקבל את כספך חזרה. (פרט למחיר הבדיקה 60 ש"ח)

מבצע עדשות צבעוניות
לקראת הקיץ - מבחר עצום ומגוון של צבעים חדשים ונהדרים עכשיו ב-10 תשלומים ללא ריבית והצמדה (באמצעות כרטיסי האשראי)

אישונית

...איר לא ראית קודם?
תל-אביב: ד'זנונג 84, 203023, 03-204525. פתוח: 9:00-20:00 ברציפות, שישי: 9:00-14:00
נתניה: סמילנסקי 7, טל. 053-825123. פתוח: 9:00-13:00, 16:00-19:00
ירושלים: הסודג 2 (פינת יפו 29) קומה ב' טל. 02-253028. פתוח: 9:00-13:15, 16:00-19:00, שישי: 9:00-13:15

המשך מעמ' קודם
הייתי צריך לעשות את ההפרדה, ועשיתי אותה, אבל זה היה לפעמים מאוד קשה. אתה מתאר סצינה מסוימת, שהיא לא בדיוק אחד לאחד, אבל היא מבוססת על דברים שקרו, לפעמים אפילו פה בסי' לון, ופה עשינו חזרות. יש בזה משהו מקברי, אבל מה שעטף את זה בגדול כל הזמן זה שהרגשתי שאני עושה דבר שהוא נורא מהבטן. לפעמים עברנו על סצינה וזה היה רץ לי בראש כאילו במקום אחר, שאני כאילו זוכר איך זה קרה.

כמו בסצינת הפתיחה, שבה הילדה אומרת הרא והסבתא הייקית מכריחה אותה לאכול סבון?
חיפשתי נקודות שבהן, בצורה בלתי אמצעית, תיווצר תחושה לא נעימה של כבדות, מעבר לנושא עצמו. החרא והסבון זה באמת סיפור עם חיוך, אבל סבון זה גם מר, והילדה חוטפת עונש שהיא לא מצפה שיהיה כל כך רע. שתלתי את הדברים האלה כדי להכניס כמעט מהתחלה איזה קו שילך מתחת וירמוז על משהו רע שהולך לקרות. בכוונה חיפשתי את האנקדוטות הקטנות, שאתה רואה את החיוך של סבתא ופתאום משהו אינסטינקטיבי אומר לך שהי חיוך הזה מזויף. או אתה רואה, נאמר, את אבא שלך בוכה, אני חושב שלי זה קרה בגיל שש או שבע, ואתה פתאום לא כל כך מוגן.

והדברים הקטנים האלה חישלו אותך לקראת המי' וזוהי של ההורים?
אני לא חושב שאף אחד יכול להיות בוגר מספיק כדי להתמודד עם מוות של הורים, בכל גיל. הסרטן שלה אמנם נמשך שלוש שנים, אבל רק לקראת הסוף היא היתה במצב קריטי, וגם כשזה ככה אתה אף פעם לא מסוגל לדמיין מה יקרה כשהנשמה תצא. וכשמת לך הורה אחד אתה כאילו אומר או קיי, אני עכשיו יותר מוכן, אבל אתה לא מוכן. ואז אתה יכול לנסות להגיד, דברים שלא עשיתי עם אמא שלי אני אנסה לעשות עם אבא שלי, כדי להיות יותר מוכן, כדי להבין את זה יותר, וגם אז אתה לא מבין. זה דבר שברגע הראשון אתה לא תופס בכלל. אחר כך המציאות מלמדת אותך שאותו בן אדם איננו, אבל לוקח הרבה זמן עד שזה נקלט.

ובניסיון להבין מה זה מוות, מוות של בן אדם שקרוב לך, אתה יכול לנסות לעשות כל מיני דברים שיקלו על ההבנה הזאת, כמו לגעת בו בפעם האחרונה, לגעת בגוף שלו, לגעת בדידים שלו בפעם האחרונה, לעצום לו את העיניים. אלה חוויות של אנשים שההורים שלהם חולים תקופה מאוד ארוכה, שאתה רואה אותם פשוט נגמרים מול העיני' יים שלך. זו הסופניות של המוות, אין יותר מזה. אני חושב שראיתי פנים נוספים שלו, הפרתי בו יותר, גיררתי אותו. מיששתי אותו, לשתי אותו קצת יותר. שוב, כנראה שגם היה בי צורך להוציא את הדברים האלה החוצה. קשה לי בשלב הזה לדבר על מה זה יעשה לי הלאה כבן אדם.

אבל כאילו יותר נוח לי לדבר על עצמי, גם עכ' שיו, דרך הדמות בהצגה: זה ניסיון שהיא עושה, כדי לנסות יותר להבין שהוא מת, אבא שלה. וגם כדי להבהיר לעצמה שאין דרך חזרה. זאת אומרת שכשנוגעים ביד ואחר כך עוזבים אותה ומכסים את הגופה בסדין, או לעולם אף פעם יותר אי אפשר יהיה לגעת ביד שלה. וזה סופי. מה שמסתכם כמילים שהיא אומרת, "אבא, אנתנו נפרדים".

ואיך זה עבר ממך לדמות, או לשירילי?
סיפרתי לה את זה בפרטי פרטים. היו לנו גם סשנים שלמים שבהם הוצאתי מאות תמונות והר' איתי לה את ההורים שלי ואותי בילדותי. אבל באחת ההצגות האחרונות היא אמרה לי, שבסצינה שהיא נפרדת מהגופה של האבא, תמיד היתה לה תמונה של אבא שלי, ופתאום היתה לה תמונה של אבא שלה, והיא פשוט נחרדה מזה.
גם כשהתחלנו להביא קהל לחזרות כולם תמיד הודוה, וסיפרו לנו על האבא או האמא שלהם שמתו. וכל הזמן אמרנו לעצמנו, נו, שיבוא אחד מההורים שלו חיים, שהכל בסדר ושקסימום סבתא שלו מתה. ובא מישהו כזה, והתגובה שלו היתה שבסצינה הזו של הפרידה מהאבא, הוא התחיל לחשוב מה יקרה לו כשאבא שלו ימות.

מתי בילדותך התחלת להרגיש שהולך להיות רע?
אני לא אגדיר את זה "הולך להיות רע", אבל אני יכול להגדיר את זה "זה לא כמו שאתה חושב שזה יהיה". והמשפט שנאמר אחרי הסצינה של השניצל, כשהורים נוסעים במכונית אחרי שהאבא הספררי רב עם הסבתא הייקית, והאמא אומרת לו, אבל למה היית צריך לעורר את הוויכוח הזה בארוחת ערב, ביום שישי, והוא אומר, כי אני רוצה שהיא תלמד שהחיים לא תמיד מתוקים כמו דבש - על זה המחזה. זה משפט שאני זוכר.

מה הזכרונות הראשונים שלך מההצגות של אביך?
אני זוכר תמונות, לא הצגות שלמות. אני זוכר אותו מאחורי הקלעים כילד נורא קטן, בן שלוש אפילו, עם התלבושת של פוק ב"חלום ליל קיץ". הצגה שלמה זה "עלי כינור", שם הוא שיחק את זמל'ה. בהצגה הרמות מספרת על ידיעה בעיתון, שמבוססת על ידיעה שאכן מצאתי בעיתון, אני לא

זוכר את המקרה עצמו: לקראת סוף ההצגה יש קטע שאבא של זמל'ה נתן לו סטירה, וכנראה, כך העי' תון אמר, אני פשוט קמתי והתחלתי לצעוק שלא ירביצו לאבא שלי. אחר כך אני זוכר את "ז'יז', את "שש כנפיים לאחד", את "אירמה לה רוס", את "שנים עשר המושבעים", את הסיום עם מסך מפח שיוצרת ב"ממלא המקום". הייתי המון כחזרות והייתי כל הזמן מאחורי הקלעים. ברדיו, אמי היתה מנהלת מחלקת הדרמה, וכילד השתתפתי בהמון תסכיתים. גם בהצגות?

לא. מאוד רציתי אבל הם מאוד לא רצו. בתסכית' תים השתתפתי עוד לפני שידעתי לקרוא. היה תסכית אחד שקראו לו "ברד בהרים", על ילד שעושה טיול עם אביו באיזשהו יער, ומאבד את האבא ונשאר איזה שלושה ימים לבד עם החיות. מנ' קודה מסוימת זה בעצם מונולוג שלו, וההתייחסות שלו לכל מה שהוא רואה כחוויה מאוד מאוד ראשונית. אני שיחקתי את הילד, ואמי ישבה לידי באולפן והקריאה לי משפט משפט עם האינטונציה הנכונה, ופשוט חיקיתי אותה.

בתיאטרון נורא רציתי לשחק. אני זוכר שאבא שלי עשה את האודישנים ל"אוליבר" ולא הסכים לבחון אותי, ובחזרה הגנרלית ישבתי במזנון עם ההורים שלי וראיתי את כל הילדים שמתתפים, את יוסי בן ארי שיחק את אוליבר ורנן שור ששיחק את דודג'ר, וקינאתי בהם, אני לא יכול לתאר לך כמה קינאתי בהם.

זה מה שקוראים ילד הבימה?
יש לי תמונה בחג הארבעים של הבימה. עשו מסיבה לילדים של השחקנים. היתה לי בובה כזאת, שמופעלת על ידי כטריה, שהלכה בתמונה אני הולך, והבובה הולכת אחרי, ובצד רואים את יובל מסקי'ן יושב עם אבא שלו, ככה, ומביט בכובה הזאת. השורשים הכי עמוקים שלך, ככה זה נשמע, היו בתיאטרון.

כילדות שלי היו לי כאילו שלושה עולמות. הער' לם הייקי של סבא וסבתא שלי, שגרו איתנו באותו בניין עד שהייתי בן שש; העולם הספררי, שראיתי

"ניסיון להבין מה זה מוות של אדם שקרוב לך, אתה יכול לנסות לעשות כל מיני דברים, כמו לנגח בנג'ו שלי, לגעת בדידים שלו בפעם האחרונה, לעצום לו את העיניים. זו הסופניות של המוות, אין יותר מזה"

במשפחה של אבא שלי, עם אחיו שהיה פקיד בבנק אבל גם חזן באוהל מועד; ועולם התיאטרון, שהיה לחלוטין מנותק מהדברים האלה. אני רציתי להת' מודד עם הדברים האלה בצורה דרמטית, וזה משהו שלא עשיתי לפני כן. כי כשאתה עובד על מחזה שאתה אוהב, או תסריט שאתה מודהה איתו, באופן לא מודע אתה מכניס לשם דברים מעצמך, אבל זה לא אחד לאחר. הרצון הזה הוביל אותי באיזשהו מקום לחוויות הכי קשות, והחלטתי שאני לא בורח מהן, אני הולך איתן עד הסוף.

חיוך מפרק יותר ממשמעותי בביוגרפיה של אביך, שעליו אתה מדלג. המשפט.
זה קרה כבר בגיל הרבה יותר מאוחר. אני כמעט לא מתעסק בזה במחזה בעצם. היתה לו תנה בחייו שהרסה לו את החיים. זה בן אדם שמקצועו היה אמנות, והוא איבד את זה. זה דבר נורא שקרה לו. מרגע שהתחיל המשפט לא נתנו לו לביים. אחר כך הוא התחיל לעבוד עם חוגים דרמטיים בבתי ספר, בתיכון גאולה, למשל. הוא נלחם בשיניים כדי ליצור משהו, אפילו עם נערים או ילדים, לא חשוב. זה השבר הכי גדול שקרה לו. אמנותו נקטעה, וכנער, זה הדבר הכי קשה שיכולתי לראות. התיאטרון היה החיים שלו, והחיים שלו נפסקו במובן מסוים. אי אפשר לתאר איזה כאב זה גרם לו ולסובבים אותו. בן אדם שעוסק בתשוקה של השח' קו, ביכולת להעביר את התחושות שלו, את הרצונות שלו הלאה, למישהו שיעמוד על במה ויוציא את זה החוצה, ופתאום לא יכול לעשות את זה.

זה לא בגלל שאתה מתבייש בפרק הזה.
לא. היתה לי התלבטות מאוד גדולה בקשר לזה, דווקא בגלל שאני מנסה להגיע אל מעבר לכל האנ' שים שמכירים אותי ואת הסיפור שלי ושל ההורים שלי. בסופו של דבר קהל רב לא מכיר, ואני באמת לא חושב שזה רלוונטי. זה אולי ערך מוסף. היתה לי התלבטות מאוד גדולה אם להכניס את השמות המפורשים או לא, כי מופיע השם אברהם, ואתה יכול המשך בעמ' הבא

פוטון העיר

אצלנו החגיגה נמשכת גם בפסח

מיטה + מזרן פוטון זוגי ומקורי

רק 860 ש"ח

10 שנות אחריות

אספקה מיידית * ויזה וישראל כרטיס עד 18 חשלומים

פוטון העיר - חנות המפעל: בן יהודה 116 ת"א 5270324

שעות פתיחה: 9:30-19:30 רצוף

פתוח גם באזור

אוקיד בגדי ילדים ונוער

מכירת אביב בעיצומה בחנות המפעל

כולל סוג ב' ועודפים

סמטת השוק 5 קומה א' ת"א 03-839774

מיים אזה 9.00-16.00, יום ו' 9.00-12.00

אל ג'ילג המנייה והצפניאל

הסאינו בג'אס בן

בואו איהנאל

אמיאלח אליו טבלי

אמקאם אל שגרי

אחילנאל, בלבל מבלה אמס'אל

לב היער

ארועים בחיק הטבע

08-261631

עכשיו אנחנו מתכונים את גרסת הפרודיה

שירילי דשא, בדרך כלל סטנד אפ ונונסנס, היא שהכניסה ל"דרמה קטנה" את זיבלה, דמות שאבא פשנל היה מספר עליה, כדי לרכך את החומרים הקשים. היא רגילה לצחוקים, האנשים שבוכים הפתיעו אותה

שלך ולא מתחיל כל כך להסתכל, אתה בפנים. עכשיו אני בתוך הסרט עצמו. דבר שנורא משותף לך ולרוני זה נאמנות עזה למשפחה. נכון, אני חושבת שזה משותף להרבה בנים של. אולי גם יש את העניין הזה של תיאטרון, בגלל שתיאטרון זה משפחה כזאת. תל אביב היתה פעם קטנה, וכל העניין הזה היה מאוד פמיליירי, וכולם היו אצלך בבית עד מאוחר בלילה, והכל היה מין כל אחד בקישקע של השני. אז בוודאי שיש לויליות, כי זה כמו משפחה, זה כמו הקומדיה דלארטה באיטליה. אתה אוכל עם כולם, ישן עם כולם ואתה מגן על הכבוד של המשפחה.

אבא שלך זה הגששים ושוקולד מנטה מסטיק, הביזרר הכי ממוסד. איך הוא קיבל את ההליכה שלך לדומינו גרום. לפרינג' של הפרינג'?

מבחינתי, ההומור שלי הוא אבא שלי, זאת אומרת, בבית ובחיים אבא שלי הוא כזה. אבא שלי הוא נוננסנס, וזה ההומור שבו אנחנו מדברים בבית. כוורת זה נוננסנס מבחינתי, משם הבדיחות שלי ושל אח שלי. זה לא שהלכתי ומרדתי, הי שורשים נמצאים שם. על זה גדלתי. בהתחלה היה לו קשה כשהוא ראה את עמי רם מדומיננו עם המכניסיים הקצרים, עד שהזכרתי לו שגם הוא הלך ככה עד לפני כמה שנים.

ואת הולכת לחזור לשורשים של בית א' בא בהפקה של "חנות קטנה ומטריפה" שת' בימי. טוב, אז אני אעשה לעצמי קצת פרסר. מת. זה מחזמר קטן נצ'יק, קומפקטי, פ' רודיה אחת גדולה. שני התפקידים הראישיים זה הפרטנרים שלי מדומיננו, עידן אלטרמן ושגית שמיר. אחי, גשש, שתירגם להפקה המקורית את אחד השירים, יתרגם הפעם את כולם. אבא שלך תמיד הלך על שמות גדולים. לפני תשע שנים הוא הפיק את "חנות קטנה" עם גדי יגיל ודני ליטני.

אבל אני אוהבת לעבוד עם חברים קודם כל, שיש לי אותה שפה איתם והזדההבר'ה שלי מדור מינו. ולעבוד עם פשנל זה לא מלחיץ? הוא לא יישב באולם, הוא יודע שהוא לא בא לחזרות.

איזה טלפון היית שמחה לקבל אחרי התיאטרון? נטו? הייתי שמחה לקבל טלפון מהקומפליסיטה, שימינו אותי להצטרף אליהם אל ההצגה האורח. אבל ברצינות, אני מרגישה קצת מצחיק, במיוחד שהיום מצלצים אלי, נגיד מהרדיו, רפי רשף או שלום קיטל, ואתה שומע מה שקורה אחרי זה בחדשות. אני לא הולכת להיות צבועה, אבל אני תמיד מרגישה אידיוטי, כי רפי רשף מראיין על כל מיני דקירות ועניינים וילדים בבתי ספר, ואחרי זה הוא צריך לדבר איתי. למי יש זמן להתעסק עם השטיות האלה?

עושה רושם שמרוב הרצינות ב"דרמה קטנה" את הולכת לאבד את היכולת להתפרע.

אני לא מאמינה. אני ורוני מתכננים את גרסת הפרודיה. יש לנו חומר שלם לפרודיה. יקראו לזה "קומדיה גדולה". אנחנו מתכוונים להציג את זה בקרוב לכל הגרופים שמכירים את ההצגה, זה פשוט לקרוע את ההצגה. כל החזרות היו מלוות בדרך כלל בקטעי פרודיה מזעזעים והומור שחור על הקטעים הנוראים.

שירילי דשא, אחרי שלושה מופעי סטנד אפ קומדי ונונסנס בדומינו גרום ובמרתף העליון, אחרי כך וכך הופעות ב"העולם הערבי", בתפקיד דרמטי. עד עכשיו, אם יצא לה לעשות יתומות, זה היה רק על תקן של קטע, ועכשיו היא לבר על הבמה הריקה, עם סיפור כבד, בלשון המעטה, בתפקיד דרמטי. "בחזרה הגנרלית הייתי בשוק. פעם ראשונה שהיתה חורה מלאה עם הכל, עם הרבה קהל, ואני בהתחלה לא הכנתי שהם בוכים. שמעתי תזוזות. אתה מיד מפחד בתור שחקן מתזוזות, כי אתה אומר, אם הם זזים אז משהו לא בסדר. לכל שחקן יש את הפחד הזה מהתזווה בכיסא. אבל אחרי זה הרגעתי את עצמי ואמרת, אני עושה הצגה של שעה ושבע דקות, מה, הם לא יזוזו? אי אפשר. רוב הזמן יש דממה מפחידה כזאת, ובגנרלית לא הכנתי למה התחילו רעשים כאלה מוזרים של משיכות אף, ממש לא הכנתי מה קורה. טישוים וזה, לא הכנתי. יש את הקטע של המשיכות אף, ואחר כך יש את הקטע שכולם מנגבים ואז יש את הקטע של הצחוקים העצבניים של כולם, שכולם ככה משתחררים, צחוקים חדים כ"אלה".

עם צחוקים יש לך ניסיון. מה לגבי ההתייחסות במחזרת? הוא עשה לי את זה הדרגתי, כמו בהצגה, זאת אומרת, הוא התחיל עם הרברים הוורודים ולאט לאט. עכשיו, אני בטמטומי כי רב, לא הכרתי את סיפור ה'יו של רוני, זאת אורמרת ידעתי שאבא שלו ככה וככה, אבל לא ידעתי את כל ה'דברים שעברו. זה בא לי באמת כמו מכות, כמו שזה בא לילדה בהצגה. זאת היתה ע' בודה מאור אינטימי. זה היה רוב הזמן בבית של רוני, שהיה הבית של הוריו. בהרבה סצנות, פשוט היינו במקום שבו הן התרחשו באמת. למשל, הספה וזאת הספה שאבא שכב עליה כשרוני הגיע ומצא אותו לא נושם. והאמבטיה זה האמבטיה שבה עשו לאמא שלו את החוקן.

זה בא לי באמת כמו מכות. דשא צילם: חן סיקא

אין זה לעבוד עם מחזאי ובמאי שהוא בעצם הדרמה במחזות? זה לא אחד לאחד, כי השפה היא שלי, והפכנו את זה מילד לילדה, והיו המון תוספות, ואני הבאתי את זיבלה. זיבלה זה סיפור שאבא שלי תמיד היה מספר לנו כשהיינו קטנים. זו סדרה של בדיחות כאלה, זאת דמות ביידיש. זיבלה זה פג ביידיש. יש סדרה: זיבלה יושב בתחנת אוטו בוס, או זיבלה יושב ברכבת. תמיד יושב ליד מישהו ושונה משהו, אוכל משהו, תמיד הוא מני דגדג, ואז אומרים לו, זיבלה, תפסיק לנרנד, תחזור לבטן ותישאר שם. והרגשנו שיש מקומות בהצגה שהאסונות באים בתכיפות גדולה מדי, והיה צריך לרכך.

איך רוני התמודד עם היציאות מהסיפור האיטיביוגרפי?

הוא אף פעם לא אמר את זה. קודם כל זאת הצגה, זאת אומרת, מראש עבדנו על זה לא כאלו אנחנו עובדים על סיפור החיים של רוני. לא זאת היתה העבודה.

הוא בא ממשפחה של תיאטרון, את באה ממי שפחה של בידור. רקע דומה. אבל קשה לי לדמיין את שירילי דשא מביימת את רוני ניניו בהצגה על חיי משפחה א. דשא פשנל.

אני לא יודעת. אולי בעוד עשרים שנה. אני עכשיו בתוך הדברים. אני חושבת שבגיל 25 אתה לא מתחיל לכתוב את האוטוביוגרפיות

מדרונים

השנו מחירים וחסכו מאות שקלים !!!

הגיעו אלינו עם הצעות מחיר של מתחרינו

פתוח במוצ"ש מבצע מיוחד!

מיטת בסיס + מזרן יחיד מ-876 ש"ח
 מיטת בסיס + מזרן זוגי מ-1250 ש"ח

סליפ.ינ.א צומת אכדיה, (בנין שני מפינת כביש החוף, קומה ב')
 רח' מדינת היהודים הכניסה לא.ת. הרצליה פיתוח טל' 052-587493
 פתוח א'ה' 10.00-14.00, 16.00-20.00 יום ו' 09.00-14.00 מוצ"ש 18.00-22.00

ספלינה

ספת השניה אשר נבחרה ע"י מיטב בתי הסלון בארץ
 עכשיו בשיווק ישיר ללקוח הפרטי!

השניה על גבי מזרן בעובי 10 ס"מ!
 דגמים נוספים בתצוגה

ספה: 1.75 x 0.90 מ'
 נפתחת למיטה: 1.40 x 1.90 מ'

אפשרות להתאמת מידות ע"פ צרכי הלקוח

רהיטי חיל - חנות המפעל רח' שבזי 14 אזור התעשייה, יהוד
 פתוח רצוף 9:00, 19:00 פתוח במוצ"ש מל' 03' 5364165

פתוח גם במוצ"ש 22.00-18.30

תבל לניט בע"מ
יצור יבוא ושיווק
 גופי תאורה ומנורות דקורטיביות
מהיצרן לצרכן

חסוך את פער המחירים בין היצרן לצרכן
10% הנחה למביא מודעה זו!
 או הרכבה חינם על קניה מעל 1000 ש"ח.

רח' חובל 26 ר"ג (מאחורי הבורסה) מלפון: 03-5755850

חוגגים את ליל הסדר בפארק

נמדי שנה ליל סדר מיוחד במלון פארק
 להזמנות יש להתקשר לטל' 03-660067
אירועים נשרים לפסח
נריתות - בר מצווה

מלון פארק - הירקון 75 ת"א
 טל': 660067, 661611

לדבר כמו שאנחנו מדברים כאן בחדר.
 בקולנוע עשית רק סרט אחד, "המחצבה", שלא
 בדיוק הצליח.
 אני לא חושב ש"המחצבה" הוא כישלון שלי
 באופן אישי. הוא התקבל מאוד לא טוב. כאילו
 היתה איוו החלטה לשחוט את הסרט הזה. אנשים לא
 יכלו לקבל את זה שעשיתי סרט על העלייה
 המרוקאית, ושהחלטתי לא להתייחס לצד האתני
 של הסרט, אלא לסיפור האהבה שלו. אנשים לא
 יכלו לקבל את זה שהיתה שם דמות ראשית של
 מרוקאי שהוא איש לא נחמד. שנה אחרי שהסרט
 הוקרן ראינו את איבגי, והוא פתאום יצא עם הש'
 מצה חסרת רסן על הסרט. יכול להיות שהוא הגיב
 רגשית, כמישהו ששייך לקבוצה האתנית הזאת. אני
 חושב שאם הגיבור של הסרט הזה היה פולני, איבגי
 לא היה מגיב ככה.
 זה דפק לך את האפשרות לעשות עוד מיצ'רים?
 לא, אני מתחיל עכשיו לעבוד על סרט חדש,
 שמתעסק באנשי תיאטרון, תסריט שכתב הלל
 מיטלפונקט על פי רעיון שלו ושלי. שנינו שייכים
 לשני העולמות האלה.
 עם אביך יצא לך לעבוד?

כתבתי יחד איתו, אבל לא באופן ישיר, את
 "עלילות עקביה". הוא עיבד את הספר לסדרת
 תסכיתים לרדיו, ואחר כך עומרי ניצן הזמין אצלו
 מחזה לתיאטרון חיפה. הוא גמר מערכה ראשונה,
 וכל הפרויקט נפל, ואחרי זה הוא נפטר. אחר כך אני

המשך מודף קודם
 לחשוב שזה גם אברהם דשא, או סתם שם. כסופו של
 דבר החלטתי שאין לי ממה להסתתר.
 אבל אתה חומק מפרשת ההסתבכות בתיאור קצר
 של הילדה: "אבא לא הולך יותר לחזרות". כאילו לא
 נעים לך.

אני לא יכול לדבר על הרברים האלה באופן
 מודע. זה נכון שכשהוא הפסיק לעבוד התחיל המי
 וות שלו, והחוויות הכי טראומטיות הן אלה שמי
 תוארות במחזה הזה. מעבר לזה, הרגשתי שהחוויה
 של, נאמר, אבא מפורסם ומצלח שפתאום מפסיק
 לעבוד, זה מקרה קצת פרטי מדי. אני התמודדתי עם
 התחושה הזאת באופן אישי, אבל הרגשתי שמבחינת
 האוניברסליות של העניין אני לא יודע עד כמה זה
 קומוניקטיבי, ומה שבחזרתי זה להראות סצינה אחת,
 שמבחינתי, למרות שהיא מדברת על פרט מאוד
 מאוד קטן, בעצם היא הגרעין של הכל - כשאתה
 רואה מול עיניך אמן שלא יכול לעבוד ומשקיע את
 אמנותו בבישול. זאת הסצינה שבחזרתי להראות.
 מבחינתי זה כל הסיפור.

זה המשיך להתקדם בו בידד', כשהוא השתחרר.
 הוא היה פחות או יותר מחוק.

כן, נכון. הוא לא הצליח למצוא עבודה בהבימה,
 עד שעשו לו קאמבק מסוים, ודוד לויין נתן לו לביים
 את "עלי כינור". חוץ מזה הוא ביים כמה חלטרות,
 ושיחק ב"מישל עזרא וכוניו" ובסרט קצר,
 "לחץ". הוא כמעט לא עשה שום דבר. הוא גם היה

שלושה עולמות בילדות: הייקי, הסמרדי והתיאטרלי. עם ההורים

לקחתי את החומר הזה והמשכתי את המערכה
 השנייה, עד כמה שאפשר דרך הראש שלו.
 ולעבוד איתו ממש?

לא. הוא זכה להיות עד להצלחה שלי ב"עקרה".
 אני זוכר שהוא בא לחזרה אחת ואחר כך לעכו. זה
 היה קטע מאוד מרגש בשבילו. בשבילי זה היה קטע
 ענק. הוא נתן לי הערות. קווא נתן לי את הרעיון של
 ההשתחויה. בהתחלה אמרתי לעצמי, שכיוון שזה
 מחזה קשה שמתעסק במוות, הקהל צריך להישאר
 עם התחושה הקשה והשחקנים לא ישתחוו בסוף. ואז
 אבא שלי אמר, תוריד את האור, וכשהאור יעלה תן
 להם לשבת על הקברים ולהסתכל על הקהל. שזאת
 תהיה ההשתחויה, בלי שינידו את הראש. באותו
 טריק השתמשתי עכשיו גם עם שירילי בעצם.

איזה הערות היית מקבל מהוריד אחרי ההצגה,
 לדעתך?

האמת היא שבהצגה הראשונה, במוצאי שבת,
 כשבאו כל המזמנים והמבקרים ואנשי התיאטרון,
 ישבתי ליד התאורן ופתאום עלתה לי התמונה שגם
 הם נכנסים. הרי הם היו תמיד בכל הבכורות. זה
 החזיר אותי לרגע אחורה. מצד שני זה מאוד היה
 קשה לי, כי אני מעביר דברים מאוד פרטיים שלהם.
 אבל נראה לי, אני מקווה, תראה, הם היו אנשי
 תיאטרון, הם היו אנשים שבאמת דגלו בדרך החיים
 הזאת, שבה אתה מעביר סיפור דרך שחקן ומתקשר
 דרכו לקהל רחב, וגורם לו חוויה - שמחה, עצובה,
 משפיע עליו באיזושהי צורה, מוסר לו מסר, מרגש
 אותו. אני חושב שכשהם היו נוכחים בעוצמת
 החוויה שהועברה לקהל, אז הם היו אומרים
 שעשיתי תיאטרון טוב.

מאוד חולה. אבל בלי קשר, יש פה בארץ איוו
 תחושה של הכושי עשה את שלו, הכושי יכול
 ללכת. אין תרבות של המשכיות, של כבוד שנותנים
 לבנארם, אפילו אם הוא הפסיק לעבוד מאיזושהי
 סיבה, איוו כבוד לתרומה שלו. אנשים נשכחים. זה
 לא רק אבא שלי, גם צבי פרידלנד ושמואל כוונים.
 אתה לא פוחד שגם אתה תימחק יום אחד?

פה אתה נוגע בסיבה שהם לא רצו שאכנס למק'
 צוע הוה. כשגמרתי את לימודי הקולנוע בארצות
 הברית, הייתי בטוח שאני חוזר לארץ ועושה דרמה
 בשנה ופיצ'ר כל שנתיים, והכל יזרום ויופי. וזה לא
 בדיוק ככה. בעצם זה מה שהוביל אותי לתיאטרון.
 לפני "עקרה" קניתי זכויות למחזה, ל"עקומים", ואף
 תיאטרון לא רצה לתת לי לביים את זה, ובסוף
 מכרתי אותו לתיאטרון חיפה, במחיר העלות. הם
 הבטיחו לתת לי לביים ולא נתנו. עד שהגעתי
 ל"עקרה".

יותר קל לעשות תיאטרון?
 זה הרבה יותר מידי. אבל באיזושהו מקום גם שם
 וגם כאן אני חושב כמו בקולנוע. איפה שאני יכול,
 אני מתייחס לבמה כמו אל פריים, ולמרות שזה
 כאילו, שכל הקופסה השחורה זה, נאמר, לונג שוט,
 אני מתייחס לכל שחקן כאל קלון אפ, ואני נורא
 רוצה שהמשחק יהיה קטן, במראות. היה לי ברור
 שעם שירילי אני הולך על במה גדולה, כי הפריים
 המרכזי שראיתי לנגד עיני הוא של רמות קטנה
 בתוך כמה ענקיות. אבל מצד שני אני צריך שהדמות
 הזאת, כשהיא מדברת, תתקשר ותעבור בצורה מאוד
 אינטטימית לקהל, ולכן השתמשתי במיקרופון
 אלוהטי. הקונספט הוא לעשות הגברה מאוד קטנה,
 שכמעט לא תרגיש בה, אבל בכל זאת אפשר יהיה